

Viljo Elonheimo: Polvesta polveen

Adventtikalenterin luukku 10.12.2016, Talvikynttilät 1947

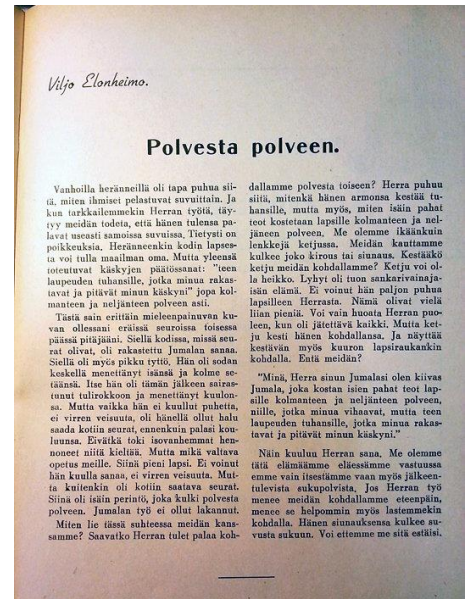
Vanhoilla heränneillä oli tapa puhua siitä, miten ihmiset pelastuvat suvuittain. Ja kun tarkkailemme Herran työtä, täytyy meidän todeta, että hänen tulensa palavat useasti samoissa suvuissa. Tietysti on poikkeuksia. Heränneenkin kodin lapsesta voi tulla maailman oma. Mutta yleensä toteutuvat käskyjen päätössanat: "teen laupeuden tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni" jopa kolmanteen ja neljänteen polveen asti.

Tästä sain erittäin mieleenpainuvan kuvan ollessani eräissä seuroissa toisessa päässä pitäjääni. Siellä kodissa, missä seurat olivat, oli rakastettu Jumalan sanaa. Siellä oli myös pikku tyttö. Hän oli sodan keskellä menettänyt isänsä ja kolme setäänsä. Itse hän oli tämän jälkeen sairastunut tulirokkoon ja menettänyt kuulonsa. Mutta vaikka hän ei kuullut puhetta, ei virren veisuuta, oli hänellä ollut halu saada kotiin seurat, ennenkuin palasi kouluunsa. Eivätkä toki isovanhemmat hennoneet niitä kieltää. Mutta mikä valtava opetus meille. Siinä pieni lapsi. Ei voinut hän kuulla sanaa, ei virren veisuuta. Mutta kuitenkin oli kotiin saatava seurat. Siinä oli isäin perintö, joka kulki polvesta polveen. Jumalan työ ei ollut lakannut.

Miten lie tässä suhteessa meidän kanssamme? Saavatko Herran tulet palaa kohdallamme polvesta toiseen? Herra puhuu siitä, mitenkä hänen armonsa kestää tuhansille, mutta myös, miten isäin pahat teot kostetaan lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen. Me olemme ikäänkuin lenkkejä ketjussa. Meidän kauttamme kulkee joko kirous tai siunaus. Kestääkö ketju meidän kohdallamme? Ketju voi olla heikko. Lyhyt oli tuon sankarivainajaisän elämä. Ei voinut hän paljon puhua lapsilleen Herrasta. Nämä olivat vielä liian pieniä. Voi vain huoata Herran puoleen, kun oli jätettävä kaikki. Mutta ketju kesti hänen kohdallansa. Ja näyttää kestävän myös kuuron lapsiraukankin kohdalla. Entä meidän?

"Minä, Herra sinun Jumalasi olen kiivas Jumala, joka koston isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen, niille, jotka minua vihaavat, mutta teen laupeuden tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni."

Näin kuuluu Herran sana. Me olemme tätä elämäämme eläessämme vastuussa emme vain itsestämme vaan myös jälkeentulevista sukupolvista. Jos Herran työ menee meidän kohdallamme eteenpäin, menee se helpommin myös lastemmekin kohdalla. Hänen siunauksensa kulkee suvusta sukuun. Voi ettemme me sitä estäisi.

Viljo Elonheimon kirjoitus vuoden 1947 Talvikynttilöissä.